

Arrest

nr. 137 857 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 1999, onder een valse identiteit, een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 oktober 1999 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 30 mei 2005 besliste de commissaris-generaal dat een verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal nam op 15 juli 2005, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Op 3 oktober 2006 werd verzoeker tot het verblijf in het Rijk gemachtigd, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekers beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd op 12 april 2007 verworpen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 januari 2011 de beslissing om, in toepassing van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan verzoekers verblijf en om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 59 919 van 18 april 2011 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissingen van 4 januari 2011.

1.9. Op 14 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: [G.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: [A.G.], wordt inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij, beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 14.10.2013.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 10/01/2011 en op 26.01.2012.

Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Bovendien werd op 04/01/2011 een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Betrokkene heeft valse of misleidende informatieve of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd (valse geboorteakte op naam van [A.G.]) die maken dat betrokkene uiteindelijk een machtiging tot verblijf

verkeeg. Betrokkene kreeg vervolgens op 10/01/2011 betekening van een bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten uiterlijk op 10/02/2011."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Het verblijfsrecht van verzoeker en zijn gezinsleden werd ingetrokken bij beslissing van 10 januari 2011.

Evenwel legt de thans bestreden beslissing een inreisverbod op voor de maximumduur van 5 jaar.

De bestreden beslissing geeft op geen enkele concrete wijze aan waarom in het specifieke geval van verzoeker de maximumtermijn van 5 jaar dient te worden opgelegd.

Uit de Parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 blijkt dat aangaande artikel 74/11 en het inreisverbod dat wanneer wordt overwogen de maximumtermijn van 5 jaar op te leggen wordt overgegaan tot een individueel onderzoek, dat wordt rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.

Dit houdt in dat de overheid zich voorafgaandelijk moet informeren en vergewissen over het privé- en gezinsleven van betrokkenen. De overheid kon zich hiervan vergewissen onder meer aan de hand van de stukken die door verzoeker en zijn echtgenote zijn voorgelegd bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 mei 2011.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd en blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing.

Er kan onder andere worden op gewezen dat verzoeker twee kinderen die in België geboren zijn en school lopen in België.

De bestreden beslissing legt op een quasi automatische wijze een inreisverbod op voor de maximumtermijn die wettelijk voorzien is. Waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet gemotiveerd; evenmin gebeurt er een afweging waarbij de specifieke omstandigheden van verzoeker worden opgenomen."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1 en §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot

verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2° op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het op leggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.“

Hieruit blijkt dat een inreisverbod ook kan worden opgelegd indien een vreemdeling trachtte de Belgische overheid te misleiden. De verwerende partij heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, toegelicht dat de verzoeker een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd omdat hij valse of misleidende informatieve of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd (valse geboorteakte op naam van [A.G.]) die maken dat betrokkene uiteindelijk een machtiging tot verblijf verkreeg, hetgeen door verzoeker overigens geenszins wordt betwist.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn standpunt dat geen rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven, nu, gelet op artikel 74/11, de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt al dan niet een inreisverbod op te leggen en zij duidelijk motiveert waarom in casu een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd. De verwerende partij heeft uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en heeft de feiten uiteengezet die er haar toe brachten toepassing te maken van deze wetsbepaling. Bovendien werd ten aanzien van verzoekers partner eveneens een inreisverbod opgelegd, waardoor verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze gemotiveerd diende te worden naar zijn gezinsleven. Verzoeker kan immers met het hele gezin het grondgebied verlaten, waardoor hij niet geschaad wordt in de uitoefening ervan.

De keuze die een bestuur maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.”

3.3. De Raad merkt op dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van een inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat wanneer een vreemdeling op bedrieglijke wijze tot een verblijf werd toegelaten een inreisverbod met een maximale geldigheidsduur van vijf jaar kan worden opgelegd.

Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist.

In casu heeft verweerder uiteengezet dat, gelet op artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend en wordt toegelicht dat verzoeker door het plegen van bedrog een verblijfsmachtiging verkreeg. Deze motivering laat toe te begrijpen dat verweerder vaststelde dat hij in de mogelijkheid was om een inreisverbod op te leggen waarvan de maximale geldigheidsduur de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximumduur van drie jaar oversteeg, doch niet waarom hij het vereist achtte om een inreisverbod met een maximale geldigheidsduur van vijf jaar op te leggen. Ook indien een vreemdeling geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en er werd vastgesteld dat deze vreemdeling eerder een verblijfsmachtiging ingevolge fraude verkreeg vermag verweerder een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur dan vijf jaar op te leggen. De louter vermelding van de feiten die een verantwoording vormen voor het overschrijden van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene maximumduur van een inreisverbod vormt niet automatisch een verantwoording voor het feit dat wordt gekozen voor een inreisverbod met de in artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene maximaal toegelaten geldigheidsduur van vijf jaar. Hierbij moet worden benadrukt dat de

specifieke situatie van verzoeker mee in aanmerking moet worden genomen en dat het gegeven dat verzoeker ooit een verblijfsmachtiging verkreeg ingevolge bedrog slechts één aspect uitmaakt van de gegevens die door verweerder in aanmerking moeten worden genomen en in voorliggende zaak niet blijkt dat andere aspecten, zoals het feit dat het inreisverbod gevolgen heeft voor verzoekers professionele toekomst en de mogelijkheden voor zijn minderjarige in België geboren kinderen – die de facto, gezien hun leeftijd, wellicht niet zonder hun ouders naar België kunnen komen – om het land waar zij steeds verbleven en vrienden en kennissen hebben te bezoeken, zonder meer buiten beschouwing kunnen worden gelaten bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dat wordt opgelegd.

Nu verweerder in gebreke bleef te motiveren waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met de maximaal toegelaten geldigheidsduur van vijf jaar kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK